

LIBRIS

We know
books

Ionela Hadârcă

Arci și Sfatul Pădurii

grafică de

Lică Sainciuc

CARTIER

După o lună de agitație, vietățile Codrului de Smarald urmau să aleagă Sfatul Pădurii – organul suprem de conducere, de care ascultau toate creaturile, de la mistreții cei fioroși până la țânțari și buburuze. Lupta era dusă între bufnițe și ciori. Bufnițele – cumpătate și înțelepte – voiau ordine și pace în crâng, pe când ciorile aveau un plan viclean – să transforme pădurea într-o gunoiște. Dar cine urma să adune mai multe voturi?

***

În ziua alegerilor Arci se trezi și privi îngrijorat în jur. Soarele era hăt sus, iar pe frunze nu mai era nici zare de rouă. Dormise prea mult! Pufăind nervos, ariciul se spală pe botic și pe lăbuțe într-o coajă de nucă, se șterse cu o frunză de brusture și tocmai se pregăti să iasă de sub tufiș, când exact în fața lui țărâna fremătă, formând un mic crater, iar din el apăru nasul curios al cârțiței Aglaia.

- Salve, Arcibald! îl salută ea, vesel.
- Te-am rugat să nu-mi mai zici așa, se îmbufnă Arci.
- Sigur... am uitat de manierele frumoase, prescurtăm totul laolaltă, alergăm după plăcerile ușoare... nu mai avem timp să bem un ceai cu un vechi prieten, Arcibald...

Arci înțelese aluzia, o zbughi sub creanga prăbușită de stejar și se întoarse cu un bol de greieri uscați.

- Dar nu trebuia să te deranjezi, amice... bălmăji oaspetele, molfăind cu ambele fălci.

– Îmi face plăcere! spuse Arci politicos și privi la cer.

Soarele începea a dogori, semn că ziua se apropia de prânz, însă cârțița abia începea a depăna amintiri.

– În tinerețea mea eleganța și bunul-simț erau pe locul întâi, prietene. Ce timpuri... ce timpuri... Odată am întâlnit un marinar. Mi-a spus fără ocolișuri: „Te iau pe corabie! Îți voi arăta tărâmurii nemaivăzute, vei trăi aventuri despre care nici în basme nu găsești, vei gusta mâncăruri alese...”

– Și ce i-ai răspuns? întrebă curios Arci.

– Cui? tresări cârțița, ca dintr-un vis.

– Marinarului!

– Care marinar? se miră Aglaia, uitând cu desăvârșire firul început cu câteva clipe în urmă.

– Nu mai are importanță, se grăbi Arci să ia un nou capăt de vorbă. Timpurile depind doar de noi înșine! Astăzi, de exemplu, avem alegeri!

Cârțița se încreți cu dezgust.

– Alegeți ce vreți, eu nu iau parte la astfel de activități.

– De ce? se miră Arci. Nu te interesează soarta pădurii noastre?

– Eu nu hotărâsc nimic. Nici nu văd să citesc prea bine ce scrie pe foile celea. Noi viețuim sub pământ, în întuneric. Ochii noștri nu sunt adaptați pentru lumină, dragule.

— Dar nu este un impediment! exclamă Arci indignat. Avem foi pentru toată lumea, eu personal am adus liste tipărite în sistemul Braille! Dacă nu ne vom implica, pădurea noastră poate ajunge o... râpă! Avem nevoie de cineva care să aibă grijă ca cei puternici să nu-i obijduiască pe cei slabi, ca legile naturii să fie respectate, ca în casa noastră comună să fie ordine și pace! Altfel, totul se va încâlci într-un ghem de probleme fără de capăt! Și, crede-mă, atunci n-o să-ți mai ardă a ospetii!

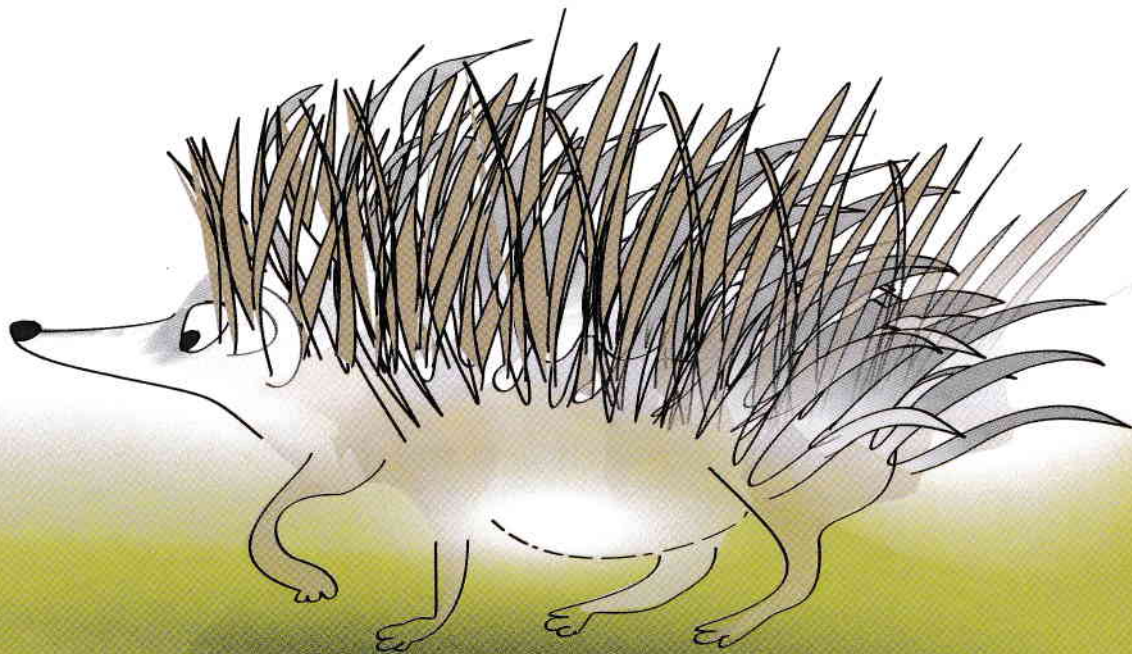
Aglaia căzu pe gânduri. Umblatul prin ospetii era ocupația ei preferată și nu avea niciun chef să renunțe la ele.

— Hm! pufni ea, după lungi cugetări. Cred că voi încerca să-mi fac timp.

— Te rog mult! exclamă Arci. Și spune-le tuturor, acolo jos, că este important să vină până la asfințit în Poienița Liliiecilor!

— Fac ce pot, răspuse cârtița și sări sprinten în gaura subterană din care ieșise puțin mai devreme.

Iar Arci s-a gândit că, până la urmă, a fost foarte bine că prietena sa l-a vizitat și că nu a pierdut deloc timpul aiurea, chiar dacă nu mai auzise finalul povestirii despre marinarul romantic.

Atunci când îți pasă, soluțiile se găsesc întotdeauna

Arci avea drum lung. Trebuia să meargă pe Poteca Buburuzelor până la Valea cu Pini, apoi să o ia spre Delușorul cu Mușchi, unde locuia prietena sa, țestoasa Besva. Ajuns pe cărărușă, își luă viteză și... se opri în dreptul unui șir de melci, care traversau, agale, drumul.

– Băieți, poate vă grăbiți puțin? îi rugă Arci, cu speranță în glas.

– Graba strică treaba, prietene! îi strigă melcul din fruntea șirului.

Arci se opri, mutându-se nerăbdător de pe un picioruș pe altul.

– Dar încotro țineți calea? întrebă ariciul.

– Spre Poienița Liliiecilor! răspunse un melc cu cochilie sură. Astăzi alegem Sfatul Pădurii!

– Cu astfel de viteză veți ajunge la destinație în patru luni! zise Arci.

Șirul se opri pe loc. Comandantul îl privi, deznădăjduit, dând din antene.

– Faceți-mi drum măcar mie, îi rugă ariciul.

– Băieți, înapoi! dădu comanda liderul și șiragul de melci luă cale întoarsă și mai încet.

Lui Arci îi păru rău să-i vadă atât de necăjiți.

– Nu trebuie să vă întoarceți! Trebuie să căutăm vreo posibilitate ca să ajungeți și voi la timp.

Arci se așeză pe un trunchi. Nu-i trecea prin cap cum ar putea să-i ajute pe melci. Dintr-odată, zări printre crengi o plasă fină, pe marginea căreia dormita un păianjen mare, pufos și negru.

– Binețe, meștere! Frumoasă lucrare! îi strigă Arci. Probabil, se rupe ușor?

– Poftim? se stropși la el păianjenul, vădit supărat de impertinența ariciului. Plasa mea doar arată fină, să n-o observe insectele! Dar ea te poate ține chiar și pe tine!

– Pe mine? se miră Arci. Dar pe melcii aceștia?

– Desigur! Și pe ei! acceptă păianjenul provocarea. Iar dacă o fac în două straturi, ține de trei ori mai mulți melci!

– Probabil, îți ia foarte mult timp s-o țezi, îi făcu șiret din ochi ariciul.

– În niciun caz! ripostă arahnida, bulbucând fioros ochii. O țes în doi timpi și trei mișcări!

– Vreau să văd, spuse Arci și le șopti melcilor: „Cred că am găsit o soluție!”

Într-adevăr, păianjenul coborî către ei și în câteva minute țesu o pânză traicică și moale, în care urcă tot detașamentul de călători, iar Arci îi instrui sever:

– Atunci când va trece pe alături vreo căprioară, vreun dihor sau alt animal care se îndreaptă rapid spre Poienița Liliiecilor, rugați-i să vă ia în spate! apoi adăugă recunoscător către păianjen: Ești cel mai minunat meșter din toată pădurea!

Păianjenul murmură mulțumit:

– Sunt, sunt un meșter excelent! dar imediat se dezmetici și strigă: Hey! Dar cine-mi achită lucrul?

– Oare nu este cea mai mare fericire să ajuți pe cineva? îi aruncă ariciul grăbit.

Păianjenul se scărpină la ceafă, îngândurat. Într-adevăr, simțea ceva nou.

Un sentiment necunoscut până atunci îi încălzea plăcut toate opt picioarele.

– Nu sunt doar un meșter excepțional. Mai sunt și o fire altruistă, se gândi acesta și se întoarse între crengi, ca să înfulece musca ce-i nimerise în mreje.

